

DE BEWAARDOOS VAN PETRUS

Kindervertelling naar lezing uit Lucas 22:1 – 20
zondag 20 maart 2016 door ds. Gerard Rinsma

Schepnet

Mijn naam is Petrus en in deze doos bewaar ik de herinneringen aan Jezus van Nazareth, een heel bijzondere man, die ik voor het eerst heb ontmoet op een morgen, toen we de hele nacht waren vissen en niks gevangen hadden.

Hij gaf ons toen de tip om naar dieper water te varen en het daar nog eens proberen. En hij kreeg gelijk; we vingden een heleboel vis.

Toen we aan land kwamen, scheurden bijna onze netten; zo boordevol met vis zaten ze. En ik weet nog wat hij toen tegen me zei: "Willen jullie me helpen? Ik heb jullie nodig. Niet als vissers, maar als reddingsbrigade. Van mensen, die verdrinken." Ik dacht eerst dat hij ons vroeg om te varen op een echte reddingsboot. "Nee", zei hij toen: "ik ben de reddingsboot en jullie zijn de bemanning."

Mijn broer en ik hebben elkaar een aangekeken en zijn toen met hem meegegaan. Onze netten hadden we niet meer nodig, dus die hebben we laten liggen. Alleen dit kleine schepnetje heb ik meegenomen

Muntstuk

O, dat weet ik nog goed. We waren eerst met z'n vieren, maar op een gegeven moment liep Jezus een huis voorbij, waar iedereen het liefst met een hele grote boog om heen was gelopen. Dat was het belastinghuis voor de Romeinen. Iedereen, die er voorbij kwam, moest geld betalen. En niet zo weinig ook. daarom hadden we allemaal een gloeiende hekel aan dit soort mensen. En uitgerekend tegen zo iemand zei Jezus: 'Kom, ga met mij mee!' En je wilt het niet geloven: die man stond op, pakte zijn jas en liet z'n geld en z'n papieren gewoon liggen op tafel. En deze munt kreeg ik handen geduwd, toen hij bij het naar buiten gaan ontdekte, dat er in zijn jas ook nog wat geld zat. En weet wat Jezus toen tegen ons zei? 'Een dokter is er niet voor gezonde mensen, maar voor zieke mensen. Met mij is het net zo. Ik ben er niet voor goede mensen. Ik ben juist gekomen om slechte mensen te vertellen dat ze een nieuw leven kunnen beginnen.'

Gemalen koren

Ja, die heb ik bewaard na een wandeling. Het was sabbath, onze zondag, en dan mag je de hele dag geen vin verroeren. Je mag niet eens bij wijze van spreken de wc doortrekken. Nee, want zo hebben we allemaal gekeerd: op de sabbat moet je rusten en mag je geen werk doen. Je snapt: op zo'n dag, waarop er niks mag, verveel je je dood. Gelukkig mogen we wel lopen. Niet hard, maar gewoon wandelen. En zo liepen we met Jezus op een hele mooie zomerdag door de korenvelden. Het was bijna oogsttijd en we plukten al vast een korenaar. En wreven die tussen onze handen fijn. Onmiddellijk werden we op onze vingers getikt. 'Waarom doen jullie iets dat op sabbat verboden is?' Nou en dan moet je net Jezus hebben. Weet je wat hij zei? 'De sabbat is gemaakt voor de mens. De mens is niet gemaakt voor de sabbat. En daarom bepaal ik zelf wat je op sabbat mag doen.'

En toen hij ook nog op diezelfde dag ook nog iemand beter maakte, toen waren ze helemaal laaiend. Maar ze durfden hem niet aan.

En toen vertelde hij ons een verhaal. Hij zei: 'Luister goed. Een boer gaat naar zijn land om te zaaien. Hij strooit het zaad op het land, en een deel van het zaad valt op de weg. Dat wordt door de vogels opgegeten. Een ander deel van het zaad valt op harde grond vol stenen. Daar ligt maar een dun laagje aarde. Dat zaad komt wel snel op. Maar door die stenen kunnen er geen wortels in de grond groeien. Door de felle zon gaat het koren dood. Weer een ander deel van het zaad valt tussen het onkruid. Door het onkruid kan dat zaad niet groeien. Het krijgt geen ruimte en gaat dood. Daarom levert dat zaad niets op.

Maar een ander deel van het zaad valt in goede grond. Dat zaad komt op en groeit goed. Het wordt goed koren vol graankorrels: dertig, zestig, of wel honderd graankorrels.' Toen zei Jezus: 'Laat dat goed tot je doordringen!'

Broodstukjes

Oei, die is wel hard geworden, zeg. Ik zou er bijna m'n tanden op stuk bijten. Maar deze heb ik bewaard, toen we onverwacht een picknick hadden georganiseerd bij het meer van Galilea. Nooit verwacht dat er zoveel mensen zouden komen opdagen. We hadden toen nog geen facebook of zo. Maar die mensen hingen allemaal aan Jezus' lippen; wilden geen woord van hem missen. En we wilden er eigenlijk even tussen uit knijpen, maar toen de mensen merkten waar Jezus was, gingen ze hem met een grote groep achterna. En in plaats van ze weg te sturen, vertelde Jezus hun over Gods nieuwe wereld. En maakte de zieke mensen beter. Maar goed, het was avond en die mensen kregen honger. Dus zeiden we tegen Jezus: 'Het is beter om al die mensen wegsturen, nu het nog kan. Want hier is niets te eten, en er is geen plek om te slapen. Als ze nu weggaan, kunnen ze in de dorpen of bij de boeren in de buurt nog wat te eten kopen.

Maar Jezus – geloof het of niet – was, als het om mensen ging, altijd heel koppig. Dus ook nu weer. Weet je wat hij tegen ons zei: 'Nee, kom niks van in. Geven jullie hun maar te eten.' Hallo zeg. Alsof wij zoveel bij ons hadden. 'Dat kan niet!', zo riepen we. 'Er zijn wel vijfduizend mensen. En we hebben maar vijf broden en twee vissen. Of moeten we soms voor al deze mensen eten gaan kopen?'

Maar hoe we ook protesteerden, het haalde niets uit. Jezus hield voet bij stuk en zei: 'Verdeel de mensen in groepen van ongeveer vijftig, en zeg dat ze moeten gaan zitten.'

Nou en toen iedereen was gaan zitten, nam Jezus het brood en de vis. Hij keek omhoog naar de hemel en dankte God voor het voedsel. Daarna brak hij het brood en de vis in stukken. Vervolgens gaf hij het aan ons en toen we gingen uitdelen aan de mensen, zagen we dat de mensen zijn voorbeeld gingen volgen. Ze haalden tevoorschijn wat ze bij zich hadden, braken het in stukken en gaven het aan ons.

En het resultaat: Er was meer dan genoeg. Alle mensen konden eten zo veel als ze wilden. Na afloop was er zelfs over. En toen we dat bij elkaar hadden verzameld, toen - twaalf manden vol – toen heb ik dit broodje bewaard. Als herinnering aan en bijzondere avond.

Flesje olie

Ook weer zoiets. Wat we allemaal niet hebben meegemaakt, dat wil je niet weten. Wildvreemde mensen, die Jezus willen spreken. Of alleen maar aanraken. Een keer waren we door een dure meneer uitgenodigd om bij hem te komen eten. Komt er onverwacht een vrouw binnen, die – nou je weet wel – verkering met heel veel mannen had gehad. Ongeveer elke avond een ander. En voordat we er erg in hadden, ging die vrouw bij Jezus staan en begon te huilen. Zo erg, dat Jezus' voeten helemaal natraakten van haar tranen. Gelukkig had hij z'n voeten gewassen en zijn sandalen uitgedaan, want – serieus waar – daarna maakte ze met haar haren zijn voeten weer droog. En kuste ze en goot er olie eroverheen. En Jezus, die liet het allemaal gebeuren. Maar onze gastheer, die dure meneer, die liep helemaal rood aan. De stoom kwam uit z'n oren. En ik dacht nog: Jezus, hou nou voor één keer je mond. Maar nee hoor. Jezus ging staan en zei tegen onze gastheer: 'Simon, want zo heette hij; jij hebt mij uitgenodigd in je huis, maar je hebt me geen water gegeven om mijn voeten te wassen. Maar zie je die vrouw daar? Zij heeft mijn voeten gewassen met haar tranen, en ze daarna met haar haren afgedroogd. Jij hebt mij niet begroet met een kus. Zij wel, ze heeft sinds ik binnen ben, steeds mijn voeten gekust. Jij hebt geen olie over mijn hoofd gegoten. Maar zij goot dure olie over mijn voeten! Daarom zeg ik je dit: Misschien heeft zij veel dingen verkeerd gedaan. Maar als dat zo is, dan dat is haar allemaal vergeven. Want zij heeft een groot hart. Dat weet ik omdat ze mij veel liefde heeft laten zien. Toen zei Jezus tegen de vrouw: 'Alles wat je verkeerd hebt gedaan, is je vergeven. Je bent gered dankzij je geloof. Je kunt gerust zijn.'

Opgevouwen papier

Jezus was een bijzonderere man. Ik kan wel een boek over hem schrijven. Kijk hier liggen nog allerlei spulletjes, die ik bewaar als herinnering aan hem. Hier een stukje van de palmtak, waarmee de mensen zwaaiden, toen ze hem als een koning binnenhaalden. En hier nog een stukje van het touw, waarmee hij een zweep had gemaakt. En – even kijken – hier heb ik nog een een wilde vijg. Heb ik in Jericho geplukt, toen we daar door heen trokken.

En hier heb ik een opgerold papiertje. O , kijk, dat heb ik zelf op geschreven. Dat is mijn handschrift. Want wij wilden hetzelfde kunnen als Jezus. Alleen dat lukte ons niet zo goed. Dus we vroegen hem: kun je ons niet leren hoe je dat doet? Mensen beter maken. Mensen weer gelukkig maken. En toen zei hij: “dat doe ik niet, dat doet mijn Vader, die in de hemel is. En als je tot hem bidt, dan verzeker ik je dat hij naar je luistert.” “En gebeurt dan alles waarom je bidt?” “Nee!”, zei Jezus toen, “als je tot mijn Vader bidt, kun je het beste deze woorden gebruiken.” En die ik heb toen opgeschreven om ze te kunnen onthouden.

*Onze Vader in de hemel,
laat uw naam geheiligd worden,
laat uw koninkrijk komen
en uw wil gedaan worden
op aarde zoals in de hemel.
Geef ons vandaag het brood
dat wij nodig hebben.
Vergeef ons onze schulden,
zoals ook wij hebben vergeven
wie ons iets schuldig was.
En breng ons niet in beproeving,
maar red ons uit de greep van het kwaad.
Want van U is het koninkrijk
en de kracht
en de heerlijkheid
in eeuwigheid. Amen.*

Gevlochten brood en beker druivensap

En nu zitten we aan tafel net zoals die laatste keer dat Jezus bij ons was. Hij keek heel ernstig en zei toen: 'Hier heb ik naar verlangd! Ik wilde samen met jullie de paasmaaltijd vieren, voordat mijn lijden begint. Luister naar mijn woorden: Ik vier dit feest pas weer als Gods nieuwe wereld gekomen is.'

Voordat we een vraag konden stellen, wat hij daarmee bedoelde, nam Jezus een beker wijn, dankte God en zei: 'Drink allemaal uit deze beker. Want ik zal vanaf nu geen wijn meer drinken. Dat doe ik pas weer als Gods nieuwe wereld gekomen is.'

We keken elkaar eens aan: maakte hij nou een grapje. Nee, hij was heel serieus. En nadat ieder een slokje uit die beker had gedronken, nam hij een brood, dankte God opnieuw, brak het brood in stukken, en deelde het aan ons uit. En terwijl we het in onze mond stopten, zei hij: 'Kijk, dit is mijn lichaam. Ik zal sterven voor jullie. Houd deze maaltijd steeds opnieuw om aan mij te blijven denken.'

Na het eten nam Jezus opnieuw een beker wijn. Hij zei: 'Als ik gedood word, zal mijn bloed vloeien. Maar daardoor zullen jullie gered worden. Dat heeft God beloofd. Deze beker is daarvan het teken.'

En dat hebben we gedaan, elke keer, als we met elkaar aan tafel zaten. Dan braken we het brood, zoals Jezus deed en dronken uit dezelfde beker, zoals Jezus had gezegd. En ook al was hij dan in de hemel, bij zijn Vader, als we dan aan Jezus dachten, voelden we Hem heel dichtbij ons. En dan pakte één van ons zijn gitaar en de ander ging achter de piano zitten en nog weer een ander pakte zijn trompet, en zongen we een lied, dat één van ons had gemaakt.